

*Til alle mine læsere,
fordi I lader mig have verdens bedste arbejde*

*April er den grusomste Maaned, driver
Syrener frem af død Jord, blander
Erindring og Begær, pirrer
Sløve Rødder med Vaarregn.*

Fra *Ødemarken* af T.S. Eliot

Prolog

19. maj 1986

Så snart Lille-Stefan kørte ind i sumpområdet, søgte tanker mod den døde pige. Det var umuligt andet. Hviskelegen, der blev sat i gang allerede om morgenen den 1. maj, havde over flere omgange bevæget sig gennem egnen i de seneste par uger. Den havde fyldt hans hoved med rædselsfulde billeder, han ikke kunne værgе sig mod.

Stensætningen og hendes livløse krop på offerstenen i midten. Hvidt tøj, udslået hår. Armene over kors på brystet, et hjortegevir mellem de stive fingre, det engang så smukke ansigt dækket af et blodigt lommetørklæde, som om den, der havde taget hendes liv, bagefter ikke ville se hende i øjnene.

De fleste af tornabyboerne var allerede fuldstændig sikre på, at de vidste, hvem der havde dræbt hende, sikre på, at alt det her var en modbydelig, men ganske enkel sag. En familietragedie. Men der var også dem, der hviskede om, at der i virkeligheden var sket noget helt andet valborgsaften. At det måske endda var Bladmanden, som selv havde hentet sit forårsoffer.

Selvom det var længe siden, Lille-Stefan havde troet på spøgeshistorier, gøs han. Sumpskoven lukkede sig tæt om den lille grusvej, buskadset slog mod lakken med lange, grønne fingre. Af alle slottets jorder kunne han allerbedst

lide sumpområdet. Fugten, duften af forrådnelse. Det vandlidende underlag, som det ene øjeblik bar støvlerne, men det næste trak dem så dybt ned i dyndet, at en granvoksen mand kunne have svært ved at slide sig løs på egen hånd. *Sumpområdet er Bladmandens jord*, sagde hans farfar altid. *Mennesker gør bedst i at holde sig derfra*. Det sidste havde den overtroiske gamle gnavpotte i hvert fald haft ret i.

Grusvejen, som Lille-Stefan fulgte, førte allerdybest ind i sumpområdet. Til Svartgården, hvor den døde pige havde boet. For kun en måned siden havde han givet hende et lift til bussen. Hun havde siddet her i pickuppen, på forsædet, lige ved siden af ham. Hun havde ikke sagt særlig meget, havde syntes fordybet i tanker. Han havde skævet til hende i smug, iagttaget hendes bevægelser, hendes ansigt. Og ud af det blå var han blevet ramt af en følelse, han ikke rigtig kunne forklare.

Han var gift, havde to små piger, hus, bil og et godt job. Forhold han normalt satte pris på, men lige der, da han sad ved siden af den smukke pige, føltes det som en byrde. Livets vej var allerede udstukket. Det var én lang, forudsigelig rejse, der ikke rummede den mindste smule af alt det lokkende, alt det forbudte, hun udstrålede og tilmed duftede af. Sødt og syrligt som nyudsprungne syrener. En duft, som vækkede en længsel, et begær.

Da hun på et tidspunkt kiggede væk, havde han været så tæt på at række hånden ud for at røre hende, ganske let. Som om han med et strejf ville kunne gribe en flig af alt det, han gik glip af. Han stoppede sig selv i sidste øjeblik, men følelsen af at have mistet noget havde holdt ved i flere dage.

Grusvejen blev mere og mere bumlet, jo længere ind i sumpen han kom, og han gjorde, hvad han kunne, for at undgå de dybeste af hullerne. Lasse Svart skulle vedligeholde vejen, det stod i kontrakten, men det sked han selvfølgelig højt og flot på. I årevis havde Lasse kunnet regne med, at det

ville være umuligt for greven at finde en anden lejer, at ingen var interesseret i de nogle og tyve tønder ufrugtbar sumpskov, og at han næsten kunne gøre, som det passede ham, ude på Svartgården. Et lille kongerige langt væk fra både lands lov og ret og nysgerrige blikke.

Men det var før valborgsnatten, før Lasse Svarts sekstenårige datter blev fundet dræbt på offerstenen omgivet af hovspor i jorden.

På valborgsaften er grænsen mellem liv og død allertyndest. Alt er i forandring, naturen er sulten, og Bladmanden rider gennem skovene.

Lille-Stefan undertrykte et nyt gys.

Skoven åbnede sig, og han trillede ind på Svartgårdens mudrede gårdsplads. Tre nedslidte bygninger krøb sammen i mørket under træerne, som forsøgte de at gemme sig. Inde mellem brændenælderne stod flere gennemrustede landbrugsredskaber.

Han havde besøgt Svartgården flere gange før, oftest i selskab med slotsforvalteren Erik Nyberg, og hver gang var de blevet mødt af en flok bjæffende terriere, allerede inden han havde nået at standse bilen. Nu dukkede der ingen hunde op. Alt var stille. Ikke engang fuglene gjorde noget væsen af sig, selvom det var en tidlig forårmorgen. I stedet lå der en underlig trykkende stilhed over gården.

Lille-Stefan blev stående ved bilen i et par minutter, mens han tog en pris snus og ventede på, at Lasse eller en af hans kvinder skulle stikke hovedet ud ad døren ind til stuehuset og spørge, hvad fanden han ville. Men huset var mørkt og stille. Lasses røde pickup var der ikke, hverken på gårdspladsen eller i indkørslen. Heller ikke den gamle faldefærdige Ford, som kvinderne plejede at køre i, var at se nogen steder. Han kiggede på klokken, halv otte. Hvem var ude at køre så tidligt?

Han fangede en bevægelse ud af øjenkrogen. En lille hund

tittede frem henne ved den lukkede smedje. En unghund, næppe meget mere end en hvalp.

“Kom bare!” sagde Lille-Stefan uden helt at vide hvorfor.

Hunden tog et par forsigtige skridt frem. Holdt hovedet og kroppen nede mod jorden, halen var skræmt trukket ind mellem benene. Så stoppede den brat op og stivnede, som havde den hørt noget.

Lille-Stefan drejede hovedet, men stuehuset henlå stadig i mørke og stilhed. Da han vendte sig om mod hunden igen, var den forsvundet.

Halvvejs oppe ad fortrappen til stuehuset opdagede han, at døren stod på klem. Han blev stående på trappen, vidste ikke rigtig, hvad han skulle gøre. På muren ved siden af døren hang en figur på en halv meters penge, lavet af flettede grønne kviste. Hans farfar havde lavet en magen til hvert forår og hængt den på fordøren.

Så Bladmanden rider videre i natten og ikke holder ind ved vores hus.

“Hallo! Er der nogen hjemme?”

Ordene rungede mellem husene og vendte tilbage som et forvrænget ekko, som om det i virkeligheden var en andens stemme. En der iagttog ham inde fra mørket og det grønne krat. En der efterlignede ham, drillede ham.

Lille-Stefan skelede til den grimme figur af kviste igen, og et kort øjeblik var han lige ved at gå ned ad trappen igen, hoppe ind i bilen og køre væk. Sige til Erik Nyberg, at der ikke havde været nogen hjemme, og at aflæsningen af den forbandede vandmåler måtte vente. Men han var jo en voksen mand med et arbejde at passe og ikke en lille knejt, som var bange for spøgelser.

Han slog med dørhammeren.

“Hallo!” råbte han igen. “Er der nogen hjemme? Det er mig, Lille-Stefan, oppe fra slottet.”

Intet svar.

Stilheden inde fra huset fik følelsen af ubehag til at vokse og skjorten til at klæbe mod ryggen. Han tog en dyb indånding. Bankede igen, hårdere denne gang. Åbnede så døren helt og trådte ind i entréen. Huset lugtede underligt. En indelukket, dyrisk lugt, som han ikke rigtig kunne placere.

“Hallo?”

Han stak hovedet ud i køkkenet. På køkkenbordet stod snavsede tallerkener, glas og bestik efter tre personer. Et par fluer summede rundt over madresterne. Ved bordet lå en væltet stol. Han vendte sig om. Gennem døråbningen i den anden ende af entréen kunne han skimte en redt seng.

“Hallo?” råbte han, den her gang op mod førstesalen.

Der var stadig intet svar. Ubehaget voksede, da han tog mod til sig og gik op ad den stejle trappe. Trinene knirkede under hans støvler.

Overetagen var dunkel. Til venstre lå et soveværelse med en dobbeltseng, lige så pænt redt som sengen nedenunder. Døren til højre var lukket. Der gik et par sekunder, før han forstod, at den ikke bare var ensfarvet grøn, som han først havde troet, men i stedet dækket af omhyggeligt malede blade. Et helt kunstværk.

Elitas værelse, havde nogen skrevet med smukke, snørklede bogstaver, lige i øjenhøjde.

Det var her, hun havde boet. Derinde hun havde levet.

Elita Svart. Forårsofferet.

Lille-Stefan lagde hånden på håndtaget, syntes, han kunne høre sine hjerteslag ekkoe i huset. Han var tæt på at gøre noget forbudt, tæt på at træde ind i en verden, som han ikke havde tilladelse til at entre. Han var en ubuden gæst, en indtrængende.

Så fik han øje på en anden tekst på døren. Små, forvredne ord, som næsten smeltede sammen med maleriet, men som

blev tydeligere, efterhånden som hans øjne vænnede sig til mørket.

Naturen er sulten, og Bladmanden rider gennem skovene.

Han opdagede noget mere. Gemt mellem de påmalede blade fandtes et stort og uhyggeligt mandsansigt.

Indsigten var pludselig og iskold. Han vidste ikke, hvorfra den kom eller hvorfor, men følelsen var så stærk, at den fik nakkehårene til at rejse sig mod kraven. Der var sket noget i huset, noget ondt, som havde fået Lasse Svart og hans kvinder til at rejse sig midt i aftensmaden, til at løbe ud til deres biler og køre væk i natten. Noget som havde med en død sekstenårig pige på en kold sten at gøre og med en spøgelsesrytter, som red gennem skovene.

Lille-Stefan slap dørhåndtaget og tog trappen ned i tre skridt, styrtede ud gennem entréen, videre ud ad hoveddøren og ind i bilen.

Han startede motoren og drøned af sted uden at kigge i bakspejlet, før han var helt sikker på, at Svartgården var forsvundet dybt inde i alt det grønne.

1

“Hej Margaux, det er Thea. Undskyld, at jeg ikke har ringet så længe. Der har været så meget med flytningen. Men nu er David og jeg endelig kommet på plads i Skåne. Vores nye liv kan begynde. En ny, lykkeligere fortælling end den gamle. Det er i hvert fald det, vi håber på.”

Dronekameraet begynder med at tage et nærbillede af slotsporten og den storslåede stentrappe. Så zoomer det langsomt ud, indtil man kan se hele slottet. Et stort midterparti med to tilhørende fløje, som får bygningen til at ligne et fladt H oppefra.

Den hvide, nypudsede facade, det grønne kobbertag, kuskehuset og stalden et stykke derfra, bag østfløjen. Voldgraven bag vestfløjen. Og så speakerstemmen.

Bokelund Slot ligger næsten 40 kilometer fra den lille Tornaby i Ljungslövs Kommune i den nordvestlige del af Skåne, ikke langt fra Söderåsens sydlige spids. Slottet er et af Skånes ældste, dets historie går helt tilbage til 1300-tallet. Den nuværende hovedbygning i fransk renaissancestil er opført omkring år 1880, men rester af den gamle borg kan stadig anes i slottets kældere, hvor man også kan se et af fangehullerne.

Det sidste er at stramme den. Ingen ved rigtigt, hvad det lille rum i kælderen har været brugt til. Men David har ret i,

at et fangehul lyder meget bedre end viktualierum, det må hun medgive.

Dronekameraet zoomer lidt længere ud, så den mosbe-groede voldgrav, der omgiver slotssøen, kommer til syne, og alléen, som forbinder slottet med den store vej mod syd. Så kan man se den smalle stenbro, som fører over til slotsskoven mod nord. Og mod øst kan man ane sumpen.

Bokelund Slot ligger på en ø omgivet af en voldgrav, som blev skabt, da man i 1600-tallet afledte vandet fra den nærliggende Tornabysump. Sumpområdet, som er et af Skånes største vådområder, er et Natura 2000-område med et rigt plante- og dyreliv.

Klip til hjorte i modlys, bregner, en guldsmed, som danser over et stillestående vandløb, en flok gæs, som trækker mod en blå himmel.

Tilbage til dronekameraet. En ny vinkel, denne gang oppefra og ned i en omvendt version af den første optagelse, så man til sidst lander på slotstrappen og den brede afsats, hvor David nu står.

Siden 1996 har slottet været ejet og forvaltet af Bokelundsstiftelsen. Stiftelsen blev oprettet af grev Rudolf Gordon, den sidste private ejer af slottet. Den unikke Bokelundsstiftelse har til formål at fremme livet for beboerne på Tornaby-egnen. Stiftelsen finansierer blandt andet en buslinje og en privatpraktiserende læge samt uddeler stipendier. Man har desuden for nylig ladet slottet restaurere og tilbageført det til fordums glans.

Klippet slutter.

“Hvad synes du?” David ser på en og samme tid ivrig og nervøs ud. “Det interview, vi laver om lidt, bliver klippet ind lige herefter.”

“Det er fint,” siger Thea og fortryder med det samme ordvalget, da hun ser hans ansigtsudtryk. “Professionelt,” tilføjer hun. “Meget professionelt.”

David ser tilfreds ud. Han klapper den bærbare sammen og lægger den fra sig på stenbalustraden.

“Jeg har lige fået det af produceren.” Han peger på den lave mand med baseballcap, som står lidt derfra og diskuterer med kameramanden og lydteknikeren. “Det mangler kun finpudsningen og musikken, men det lægger de først på, når interviewet er der. Jeg tror, det bliver kanon. Bare vejret holder.”

Han kaster et uroligt blik op mod himlen. Det er varmt for sidste del af april, og forårssolen skinner, men ude i horisonten er en grå bræmme begyndt at vokse.

“Det skal være perfekt,” mumler David. Sikkert lige så meget til sig selv som til hende.

Thea lægger hånden på hans arm.

“Det bliver det også, tag det bare roligt.”

David nikker, presser et skævt smil frem. Han har kridhvid kokkeuniform på. Det let gråsprængte skæg er trimmet langs hans kæbelinje, og det lyse hår er rettet tilbage.

En kvinde med en sminketaske i bæltet kommer over til dem.

“Hej. Jeg tænkte, at jeg lige ville give dig noget pudder i panden.”

“Okay, selvfølgelig.”

Sminkøren er omkring de tredive, sikkert femten år yngre end både Thea og David. Desuden er hun temmelig tiltrækkende. For ikke så længe siden ville David allerede have skruet op for charmen, han ville have blottet sit brede ulvesmil, der er så svært at stå imod. Men David er ikke sit vanlige jeg. Nu og da bider han sig i tommeltotten, tilsyneladende uden at være bevidst om det, så fingerspidsen er blevet helt rød, og sminkøren er nødt til at arbejde hårdt for at skjule sveden på hans pande.

Hun vender sig om mod Thea.

“Skal du også være med?”

“Nej,” afbryder David. “Min kone er lidt genert af sig.”

Han blinker til Thea som for at sige, at alt er, som det skal være, at de er færdige med at tale om det, og at han respekterer, at hun ikke vil på tv. Men hun ved, at det ikke passer.

“David, kan du ikke lige komme herover to minutter?” råber produceren.

Thea trækker sig over mod den ene mur. Allerhelst ville hun snige sig ned ad trappen og smutte hjem til kuskehuset, holde sig så langt væk fra kameraet som muligt. Men tv-reportagen er vigtig for slottet, og hun er nødt til at være der, er nødt til at vise interesse.

“Hvordan går det?” lyder en stemme bag hende.

“Godt.” Thea forsøger at skjule sin overraskelse. Ingrid, Davids mor, har trods sin størrelse en formidabel evne til at snige sig ind på en. Hun er høj, lidt over 1,75, og dermed godt 10 centimeter højere end Thea. Rank ryg, brede skuldre, ikke antydningen af den sammensunkne holdning, der plejer at indfinde sig lige efter pensionsalderen. Det stålgrå hår er kortklippet, blikket bag brillerne skarpt.

“Vejret ser ud til at arte sig. Det er jo godt.”

Thea nikker som svar.

“Hvornår kommer doktor Andersson i morgen?” Et hurtigt emneskifte. Det er sådan, Ingrid fungerer.

“Klokken ni,” svarer Thea, selvom hun er helt sikker på, at Ingrid allerede har fuldstændig styr på hendes skema.

“Og hun vil vise dig rundt på egnen, vise dig konsultationen og forklare dig, hvordan det hele fungerer.”

Konstateringer, ikke spørgsmål.

“Mm.”

“Sigbritt Andersson er en udmærket praktiserende læge,” fortsætter hendes svigermor. “Hun har betydet meget for Tornaby.”

Thea venter på det men, der hænger i luften. Og som på bestilling kommer det.

“Men Sigbritt har altid været så nysgerrig, lige siden hun var helt lille. Man skal tænke sig godt om, inden man siger noget i hendes selskab, hvis du forstår, hvad jeg mener? Især om private ting.”

Ingrid holder inde præcis så længe, at hun kan skifte emne igen.

“Du er stoppet med medicinen, hører jeg. Hvor er det dejligt, du er i bedring.”

Thea siger ikke noget, takker i det stille David for det lille regelbrud.

“Du og David har brug for hinanden.” Ingrid nikker over mod sin søn, der står og taler med produceren og journalisten, som skal interviewe ham. “I har brug for at kunne komme jer, komme videre efter alt det, der er sket.” Hun fortsætter med at nikke som for at understrege det, hun lige har sagt. “Jeg fortsætter forresten med gæstelisten til prøvemiddagen. Det er så trist, at dine forældre ikke længere er blandt os.”

Det nye samtaleemne virker uskyldigt, men det er som altid svært at vide, når det kommer til Ingrid.

“Ja,” siger Thea. Løggen er indstuderet og føles overhovedet ikke usand.

Ingrid rører ved hendes arm.

“Du skal vide, at Bertil og jeg ser dig som vores egen datter.”

Gestussen overrasker hende, og hun ved ikke rigtig, hvad det forventes, at hun siger. David og hun har godt nok været sammen *on and off* i nogle år nu, men de har kun været gift siden november. Antallet af gange, hun har været sammen med sine svigerforældre, kan formodentlig tælles på én hånd. Og Ingrid Nordin er ikke sædvanligvis et menneske, der viser hverken følelser eller påskønnelse.

“Hvordan går det med Bertil i dag?” får Thea spurgt.

“Godt. Han ville være kommet, men han var lidt træt. Nu skal de vist til at begynde.” Ingrid peger over mod tv-holdet.

David har stillet sig på det samme sted på trappeafsatsen, hvor filmoptagelsen sluttede. Journalisten, som skal interviewe ham, er en ung mand med kridhvide tænder og stramt jakkesæt. Han er næsten lidt for elegant til en solskinsreportage af den her slags. Han lader selv til at synes det samme, at dømme efter hans kropssprog og de irriterede blikke, han indimellem sender produceren.

Det første spørgsmål lyder som hentet fra tv-sporten.

“David Nordin, fortæl! Hvordan føles det at vende hjem efter tyve succesfulde år som kok, køkkenchef og kroejer i Stockholm?”

Thea kender allerede svaret. Hun og David har øvet sig på interviewet i næsten en uge. Alligevel er hun uventet nervøs.

“Fantastisk, selvfølgelig,” siger David. “Bokelund Slot er et vidunderligt sted at have restaurant. Jeg er utrolig glad for nu at kunne repræsentere min hjemegn og den skånske madtradition. Det er et naturligt skridt for mig, et jeg har set frem imod i mange år.”

David afslutter med et smil, som får det til at se ud, som om han stråler af selvsikkerhed. Det har været utrolig vigtigt at få styr på den del af fortællingen: at David er byens store søn, som nu vender sejrrikt hjem for at lokke turister og sommergæster til – og ikke en restauratør med et blakket ry, som i stilhed blev tvunget til at lukke sine restauranter og flygte sydpå med halen mellem benene.

“Og det er altså dig og to barndomsvenner, som står bag projektet?”

Thea ånder langsomt ud. Journalisten holder sig til de aftalte spørgsmål.

Selv David virket lettet. “Det stemmer. Jeanette Hellman og Sebastian Malinowski. Sebastian er en af grundlæggerne af it-virksomheden Conexus, og Jeanette har en lang karriere bag sig i finansverdenen. Vi er alle tre vokset op i Tornaby

og ser restauranten som en chance for at give lidt tilbage til vores elskede hjemegn.”

Okay, okay. Hvem har skrevet den replik til ham? Det var vel ikke dig, ma chère?

Margaux' stemme kommer ud af ingenting. Det giver et sæt i Thea, hun undertrykker en impuls til at se sig omkring, selvom hun jo ved, at Margaux naturligvis ikke kan være der. Men hun har ret. Det der med den elskede hjemegn er helt klart for meget.

“En fantastisk mulighed,” fortsætter David som svar på et spørgsmål, Thea ikke fangede. “Vi er yderst taknemmelige over for Bokelundsstiftelsen, som har moderniseret slottet og investeret i restauranten. Har fejlet manegen, så at sige ...” Han ler let.

Thea skæver til sin svigermor, som er helt opslugt af interviewet. David nævner ikke, at hun er formand for stiftelsen, at hun står bag det meste af det, der sker på egnen, inklusive det her interview.

Han føler sig hjemme nu, stemmen er mindre anspændt, smilet synes mere spontant. Thea slapper en anelse af.

“Er det så et slot med spøgelser?” hører hun journalisten spørge.

Margaux dukker op i hendes hoved igen. Denne gang er hun synlig. Hendes lige pandehår, de brune øjne, den lidt skæve fortand, som hun altid presser tungen ind mod, lige inden hun smiler.

“Selvfølgelig er der det,” siger David. “To styk faktisk. I midten af 1700-tallet druknede en ung kvinde, da hun gik gennem isen ude på voldgraven. Historien lyder, at hun var på vej fra slottet til et hemmeligt stævnemøde med skovri-derens søn i skoven på den anden side. Og sidst i 1800-tallet faldt en anden ung kvinde af sin hest på en hubertusjagt i slotsskoven og brækkede nakken. Det siges, at man en gang

imellem kan høre begge piger ride gennem skoven om natten. Hvis man tror på den slags selvfølgelig.”

Journalisten nikker.

“Men der findes også en sand historie, ikke? En tredje pige, som døde. Jeg tænker på forårsofferet.”

Davids smil blegner. Thea kan se sin svigermor rette sig op.

“Ja, det er sådan en tragisk historie. Og måske ikke en, vi skal ...” Davids blik flakker, først ser han på Thea, derefter på produceren.

“Vi slutter her!” Producenteren trækker journalisten lidt til side. De diskuterer lidt, tilsyneladende begge irriterede.

David bider sig i tommelfingeren, panden er blank. Hun går hen til ham og tager hans hånd. Den er varm og svedig.

“Hvad handlede det om?”

Han ryster på hovedet. “Ikke noget. Jeg tabte bare lige tråden.”

Sminkøren dukker op igen og pudrer hans pande. Samtalen mellem produceren og journalisten fortsætter.

“Hvorfor det?” hører hun journalisten sige. “*True crime*-vinklen er meget mere interessant. Seerne elsker den slags, jeg forstår ikke, hvorfor ...”

Producenteren afbryder ham, siger et eller andet, der får journalisten til at vende sig om og gå ned ad trappen med vrede skridt.

David klemmer hendes hånd. Ingrid går over til produceren, og de udveksler et par korte, lavmælte ord.

“Vi tager det om,” siger produceren og vinker til kamera- manden. “Jeg stiller spørgsmålene, så tager vi det fra begyndelsen og holder os til det, vi er blevet enige om. Okay?”

David nikker stift. Thea slipper hans hånd og træder hurtigt ud af billedet.

“Okay, så kører vi.”

Producenteren stiller det samme indledningssspørgsmål som

før, men David hakker og stammer i det. De tager det om og om igen, men David har mistet koncentrationen. Svarene, han får frem, lyder mekaniske og indstuderede, og charmen er forsvundet.

Thea kan se, at produceren skæver til uret, så op i himlen, hvor den grå bræmme er rykket nærmere.

“Vi tager en kort pause. Drik lidt vand, David.”

Produceren og Ingrid konfererer igen. David tager en lille slurk vand. Sminkøren fører en ulige kamp mod hans svedige pande.

“Det hele er lige til at hælde i kloakken,” mumler han, “allerede inden vi overhovedet er kommet i gang.”

Thea tager hans hånd igen. “Det klarer du. Prøv nu bare at slappe af.”

“Det går ikke. Vi er nødt til at tænke det hele om, vi må gøre noget andet.” Han klemmer hendes hånd igen, kigger bedende på hende og hæver det ene øjenbryn, så hun forstår, hvad han mener. “Jeg kan ikke klare det uden dig, Thea. Søde ...”

Hun synker, forsøger at danne sig et overblik over risiciene. Ingrid afbryder hendes tanker.

“Ja, Thea, Peter og jeg har talt om, at det ville være bedst, hvis du også var med i indslaget.” Hun peger over mod produceren. “Hustruen, der bakker op, egnens nye praktiserende læge og så videre.”

Thea kan fornemme, at alles blikke rettes mod hende. Maven bliver en hård kugle, munden knastør. David klemmer hendes hånd igen. Hårdere og hårdere, indtil hun næsten ikke kan holde det ud længere.

Hun tager en dyb indånding.

“Okay,” siger hun og fortryder stort set med det samme. Men nu er det for sent.

Margaux' hæse stemme lyder igen i hendes hoved.

Vi har alle vores spøgelser, Thea. Nogle flere end andre.

Langt borte, bag den grå bræmme i horisonten, rumler tordenen truende.